

Texty 5

Literární víkend 10.-12. 10. 2008

KALLIOPE
Začínající autoři

Obsah

Literární weekend č. 5 byl	3	Scenaristika	15
Popis chutí	5	Scénář bez názvu	15
Anotace	6	Scénář bez názvu	17
O třech trsátkách	6	Scénář bez názvu	18
Odpověď mezi řádky	6	V parku	18
Resumé dílka ZA RYBNÍKEM	6	Scénář bez názvu	19
Kate Parker: Pláč a duny	6	Scénář	20
Hrajem si na schovávanou	7	Scénář bez názvu	21
Dvakrát a né více?	7	Dětská přehnutí	22
Bulvár Future	7	„Dětskovky“	23
Salvator B. Fly9-11 Smrt za naději	7	Recenze	23
Pavla Slávková: Vražda v oppidiu	7	Letec	23
Černá kronika	8	Velmi společenské tance	24
Na trhu se objevily zdraví nebezpečné potraviny	8	Strážci Dračí brány	25
Do šachty už nesfárají	8	Pornografický vztah.	26
Otrávena malvicí	8	Máj	26
Mladičká dívka otrávena	8	Zombie striptérky (2008)	27
Sebevražda otoka!	8	Moje čučoriedkové noci	27
Myslivce ubili krumpáči	9	Helboy II. Zlatá armáda	29
Tarantule v moštu rozvířila vášně, které utla až lékařská náčiní	9	Podchodna kraji města	30
Polícia vyšetruje případ otravy	10	Věk snů	30
Zlomyslná zakrnělost téměř vraždila	10	...Dokud věřím, bojovat budu...	31
Šmudlu našli u kanad	10	Bez názvu	33
Blatného básně	11	Žužliny básničky	35
Štěstí či neštěstí?	11	Klausovi v podchodě	35
Bez názvu	11	Tunel	35
Bez názvu	12	Podchod na předměstí	36
Tady je to o ničem	12	LIDÉ V PODCHODU	36
Kontrasty	12	Stíny a svědci	37
Bez názvu	14	Podchod	38
Bez názvu	14	Úplně mimo:)	39
Bez názvu	14	Báseň pro oči	39
Volná trilogie Třebíč	15	Texty 5	40

Literární weekend č. 5 byl

A byl nabitý.

Páteční večer se nesl ve znamení třicátých let. Devět statečných, oblečených jako noblesní společnost z počátku století – a desátý oblečený jako povel, aby upozornil na to, že literatura je dostupná všem – usedlo na autorskou židli v koutku čajovny, aby sami přečetli divákům něco ze své tvorby. Diváků bylo pohříchu dost pomálu, neboť souběžně s autorskou performancí se konaly další čtyři akce, ale na všem zlém je něco dobrého, a tak jsme si to alespoň mohli zkusit v intimním prostředí a odbouraly se tak nějaké bloky, které by třeba vůči většímu publiku vznikly.

Večerem nás provázel hlas a zjev dvou literárních odborníků, byť jen z videa, kteří ke každému autoru řekli na úvod několik kratších – či delších - slov.

Po ukončení performance jsme se protáhli s imaginárním balonem a pak jsme si zkusili uzurpovat co nejvíc prostoru jen pro nás. Potom nás Čiki usadil a konečně jsme se pustili do nějaké tvorby. První věcí byl popis chutí – byli jsme v tak luxusní restauraci, že jenom předkrm tam měl nevyčísitelnou cenu, a měli jsme popsat jídlo, které si tam dáváme, pomocí chutí tak, aby se čtenáři přesně vybavilo. Vzhledem k tomu, že jsme v té době měli všichni hlad, perfektní zadání... :-)

Potom jsme si zkusili práci korektora, a řeknu vám, nemá to jednoduché. U některých věcí jsem si nebyla jistá ani já sama, jak je to vlastně správně. Ovšem

nalezli jsme díky tomu první slovo navržené na kodifikaci - „vemme“.

Pak jsme si dali nějaká rétorická cvičení, abychom potrénovali mluvidla. Vokály jsme si krásně protáhli pomocí vět s pouhopouhými samohláskami. Můj úl – můj dům. Druhé cvičení znělo jako velmi porouchané varhany, ale to bylo zcela jistě jen nedostatečně zvládnutou technikou. Mezi domama má má máma malou zahrádku mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm...

V sobotu ráno jsme se protáhli pomocí imaginárního lana a přetahování s ním. Pak jsme dostali za úkol napsat anotaci na knihu tak, aby se pokud možno dobře prodávala. A tak nám vznikla na jedné straně avantgardní díla a na druhé straně Pláč a duny, milostný příběh z kruté pouště... Potom jsme se ujali pera novináře, písíciho do černé kroniky. A naším tématem se stala pohádka o Sněhurce. Noviny by po těch příbězích jen hrábly, obzvlášť takové plátky jako Blesk nebo Šíp by byly nadšeny.

Potom přišlo na řadu něco spíše pro poetry – texty a la Ivan Blatný. Inspirací nám byl Blatného text, který byl z velké části sestaven z útržků rozhovorů různých lidí. A tak jsme se vydali do třebíčských ulic, abychom nakoukli do lidských životů a kousičky si jich odnesli s sebou, uvězněné na papíře.

Po obědě jsme se přepravili na hřiště u KG. Někteří šli pěšky, někteří jeli židličkovým vlakem... Tady, na volném prostoru, jsme mohli trénovat divadelní techniky. Zkusili jsme bezhlesý řev a zrcadlové pohyby. Potom v kruhu dvojice předváděly pantomimické scénky, do kterých

mohl kdokoli z přihlížejících kdykoli vstoupit, poslat jednoho z dvojice pryč a pak scénku zahrát úplně jiným směrem. Vrcholem dne bylo ale předvádění emocí se zlatou maskou, neboli – jak řekl po mém návratu domů Permoník, když jsem mu o tom vyprávěla - „chlípněcí hry“. By the way, další slovo navržené na kodifikaci :-). Chlípný Čiki mě bude dlouho strašit ve snech, a nejen mě.

Když už jsme byli tak pěkně roz dovádění, tak jsme se zase chopili pera a dali své náladě průchod – a vznikala originální dílka tak, jak by je asi napsalo malé dítě. Mlčí vak, oblá modroha, svítíčko slunilo... Ale svítíčko pomalu slunit přestávalo, tak jsme se vrátili mezi stěny Domečku, kde se nám konečně dostalo

slibovaného scénáře. Nejdřív nám Čiki vysvětlil, jak vlastně takový scénář má vypadat a potom nám předhodil mrtvolu muže, o které jsme měli ten scénář napsat. Použít se k tomu mělo to, co bylo u mrtvého nalezeno, počínaje fotkou blondaté kočky – rozuměj dívky – a konče slevovým kuponem na parfémy.

Pak jsme si na chvíli zkusili kůži uměleckého kritika a zkoušeli napsat recenzi na námi vybraný film nebo divadelní hru. Dlužno říci, že většina lidí volila film, divadelních masek jsme asi měli od odpoledne dost:-) Potom nám Čiki řekl něco o tom, jak se recenze v průběhu doby vyvíjela a proměňovala a chvílku jsme se zaobírali i vidinami věcí budoucích, aneb kam se bude ubírat dál. Naše úvahy nás poněkud vyděsily, ale tak zlé to snad nebude.

A nadešel zlatý hřeb večera, neboli volné téma. Respektive volné do té míry, že bylo zadáno, ale mohli jsme si z něj vzít, co jsme chtěli. Tématem byl hnusný podchod někde na periferii, kde se najednou objeví někdo, kdo se tam vůbec nehodí, a výsledky? Velmi různorodé.

Pátý Literární weekend byl pak oficiálně ukončen zpětnou vazbou. Po ní se uspořádala další, tentokrát neoficiální a neformální malá autorská performance – četl kdo chtěl co chtěl kdy chtěl. A byla přinejmenším stejně dobrá jako ta páteční.

A to byl konec. Příště nás prý čekají -ismy. Tak se máme na co těšit:-)

P.S.: Třetí slovo navržené na kodifikaci – hovězivý :-)

Popis chutí

Zavřete oči a představte si noblesní restauraci, takovou, kam vstoupíte jen jednou za život – nejlépe někdy těsně nad hrobem, aby vás to zruinovalo dost pozdě:.) A právě tady si objednáte to nejlepší jídlo, které se vám kdy dostane do útroh. Něco, co zcela naplní všechny vaše smysly. Jak takové jídlo bude vypadat? A hlavně, jak bude chutnat?

Nevím jak vy, ale já myslím, že nejlepší je pořádný flák masa. Rád zkouším steaky. Ne všude umí dělat dobrý steak. Podle toho kolik za něj chtěli, jsem věřil, že bude stát za to.

Na talíři vypadal jako mauzoleum. S parkem a sochama okolo. Já si na přizdobení moc nepotrpím, ale za ty prachy chtěli něco ukázat. Nicméně ten kus hovězího vypadal opravdu dobře. Propečený pěkně do hněda. Poděkoval jsem pinglovi a zapíchl jsem vidličku. Maso bylo správně měkké. Odkrojil jsem sousto. Vyteklo trochu šťávy. Spokojeně jsem pokýval hlavou a přivoněl. Vůně masa se prolínala s vůní bylinek. Vložil jsem do úst tak pětadvacet dolarů, dozrívajících chutí bazalky a musím říct, že každý cent stál za to.

(Josef Sojka)

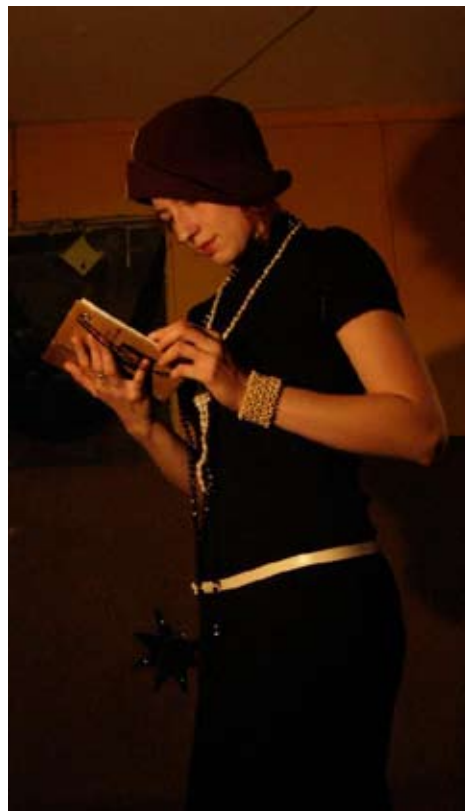
Malý skvost, umělecké dílo večera, sněhově bílá, s příchutí exotických lusků vanilky, poseta tmavými tečkami hořké čokolády. Karamel spojuje izolované ostrůvky slasti svými překvapivými cestami. Na špičce jazyka se stáčí do spirál mandaly sladkosti a čokoláda s vanilkou se

milují v poslední extázi dokonalého spojení.

(Marie Slovíková)

Ta chut', mě doted' neznámá už se začíná pomale objevovat, tak malé sousto a kolik chutí se z něj dostane až k mému jazyku. Napadlo by vás někdy nadít olivu šlehačkou?...a k tomu různé koření z kterého potom vyjde ta sladko-kyselá chut'...je to opravdu velmi rozmanité a nápadité, ale asi mi z toho bude brzy blbě...

(Bára Dvořáková)

Jemně křupavé kousíčky horkého ovoce. Banánová kolečka ve sladkém těstíčku mají zvenku tenkou vrstvu zlatavé kůrčičky, kde se snoubí příjemná chuť skořice s vůní vanilky. Uvnitř jsou horké a měkké, rozpouštějí se na jazyku.

(Katka Kocisová)

...ako niečo, čo v horúcom letnom popoludní príde ako posledná záchrana, keď máte telo lepkavé od potu, čelo je horúce a ústa vyprahnuté. Svieža chuť so závanom mora, dialok a babičkinej zeleninovej záhradky. Explózia vlahy na jazyku, vôňa bylín, dotyky korení, ktoré doma nenájdete.

(Veronika Vlčková)

Anotace

Napsat dobrou anotaci, to je umění. Je potřeba zapřemýšlet, komu vlastně chceme knihu prodat a jak mu ji nejlépe vnutit. Autora zase trápí: Jak titul pojmenuju, aby z toho byly nějaké zlatáky? A o čem to bude? Živím rodinu a musím zaplatit činži, takže postmoderní rozředlosti musejí stranou.

O třech trsátkách

Vilém Sátko

Toto postmodernistické přepracování obecně známé pohádky O třech prasátkách dává čtenáři možnost zamyslet se nad současnou konzumní společností a zároveň poodhaluje tajemství bytí.

Před kým budou trsátka utíkat? Budou vůbec utíkat? Z čeho si postaví obydlí? A dožijí se vůbec konce???

(Zuzana Abrahámová)

Odpověď mezi řádky

Kryšpín Šošovička

Další z detektivek oblíbeného autora. V brněnských ulicích byly nalezeny tři dívky během tří dnů. Vraždy jako by vypadly z knih mladého spisovatele Holbaby. Policie začíná hru o čas. Podezřelých je mnoho. Přibudou další oběti?

(Josef Sojka)

Resumé dílka ZA RYBNÍKEM

Svěží, poutavé dílko se odehrává v půvabném a inspirativním prostředí panelového sídliště. Hlavní hrdina a vypravěč v jedné osobě nám v něm dává nahlédnout do bezedných hlubin svého nitra a zároveň nás nenáročným způsobem provede historií známého literárního hnutí Borovinská nová vlna.

Knihu výstižně a vtipně doplňují ilustrace brněnského kreslíře Vojtěcha Hanuše.

(Ondřej Herzán)

Kate Parker: Pláč a duny

Mary si po nepovedeném vztahu s Tomem udělá výlet do své milované Afriky. V Maroku se zamiluje do bohatého šejka Hassana alSaída, který ji odveze do svého pohádkového paláce na okraji pouště, idylka ale skončí v okamžiku, kdy Mary zjistí, že ztratila svobodu, a že bohatý šejk je krutý tyran, který k mla-

dé Američance nic necítí a vzal si ji jen jako krásnou ozdobu do své přepychové vily. Vymaní se Mary z kolotoče děsivých událostí, zvrátů, pláče a dun?

(Marie Slovíková)

Hrajem si na schovávanou

Renáta Kašpířská

První překlad z díla mladé české autorky publikující ve Francii. Něžně syrové urbanistické verše poodhalují palčivou existenci jedince v prostředí stereotypu dnešního bezútěšného, kýčovitého světa. Naivita a naděje, která se line celou sbírkou ovšem dává tušit, že „narodit se na týhle planetě jako člověk je pořád ještě to nejlepší, co se dá od života čekat.“

Za svůj autorský debut získala Renáta Kašpířská letos ve Francii prestižní cenu pro začínající autory.

(Katka Kocsisová)

Dvakrát a né více?

Tato kniha od známého spisovatele Olega Galány pojednává o dvou světových válkách, které již naše Země zažila, vyskytují se v rodiny i neúplné rodiny a životy vojáků těchto válek.

A poté se polemizuje o dnešní rozmazané době a o lidech z naší doby, o tom jak Země oplývá zlobou, závistí, depresi, stresem a často se v ní i budeme muset i zamyslet nad tím kam tento svět spěje.

(Bára Dvořáková)

Bulvár Future

Nová sbírka jednoho z nejuznávanějších básníků 90. let Bogdana Trojaka nás zve do Brna blízké budoucnosti. Nelichotivá vize věcí příštích se dosti liší od proklamovaných obrazů s neonovými svítidly na všech rozích. Trojakovo polis je dost možná úplně vyliďněné, ale je taky možné, že je obydleno tvory kteří by mohli být našimi potomky. V téhle verzi Brna není jisté vůbec nic.

(Petr Kuběnský)

Salvator B. Fly

9-11 Smrt za naději

John byl obyčejný Newyorčan, než mu osud vzal ženu i dceru v jediném nárazu letadla do mrakodrapu. Z trosky potácející se mezi alkoholem, drogami a beznadějí, se stane muž s hrozivým smyslem života. John odjíždí na vlastní pěst do afghánistánu a v horách na hranici přičetnosti loví, mučí a zabíjí teroristy. Stává se z něj Alexandr – ďábel afghánských legend. Potom ale potká dívku, kterou zabít ani mučit nedokáže.

(Radovan Kolbaba)

Pavla Sláviková: Vražda v oppidiu

Oceňovaná prvotina mladé slovenské autorky Pavly Slávikovej vás zavedie na územie dnešnej Bratislavy v období keltského osídlenia. Krásna a odvážna náčelníková dcéra Bia vyšetruje vraždu svojho otca spolu s chrabрым bojovníkom Tecom v prostredí plnom vášne a zrady. Aké tajomstvá ukrýva bratislavské oppidium? Bude spravodlivosti učinené zadosť?

(Veronika Vlčková)

Černá kronika

Jste si jistí, že to, co vám vyprávěla babička o Sněhurce, princí a sedmi trpaslících byla čistá pravda? Nezůstalo z původního příběhu cosi zatajeno, co se pro lepší poslech přetavilo v pohádkovou klasiku? Jako investigativní žurnalista máte moc odhalit, jak se vše (ne)stalo!

Na trhu se objevily zdraví nebezpečné potraviny

Včera v hlubokém lese upadla mladá žena, princezna S. do kómatu po pozřetí ovoce, obsahujícího neurčité množství neznámé chemikálie. Nyní je v péči týmu sedmi lékařů. V nejbližších dnech bude vyšetřena i největším odborníkem v oblasti, doc. princem Krásným.

(Katka Kocsisová)

Do šachty už nesfárají

Mezi Lesem a Dolem na 36. kilometru rychlostní komunikace došlo v úterý mezi 13. a 14. hodinou k autokoňomobílové nehodě. Řidička minivanu nezvládla řízení a čelně se srazila s bílým ořem v protisměru. Řidič koně utrpěl jen lehká zranění. Z osmi člené posádky minivanu se zachránila pouze řidička, poté, co jí byla poskytnuta první pomoc právě od řidiče koně. Zesnulí účastníci nehody byli pracovníky nedalekého dolu.

(Zuzana Abrahámová)

Otrávena malvicí

Včera ve večerních hodinách došlo v katastru obce Sněžné k tragické události. Sedmnáctiletá S.N. pozřela jablko a bez-

prostředně poté zemřela. Příčinu smrti vyšetřují toxikologové.

(Ondřej Herzán)

Mladičká dívka otrávena

Království za sedmero horami- Šestnáctiletá Sněhurka P. byla 10. října nalezena mrtvá na dělnické ubytovně. Pitva prokázala úmrtí po požití arseniku.

V lednu tohoto roku Sněhurka utekla z domova kvůli neshodám s nevlastní matkou jejím veličenstvem Markétou Krutou II.

Dívka si pod cizím jménem našla práci u Důlní společnosti, která jí zároveň poskytl pokoj na hornické ubytovně.

Podle výpovědí dívčiných sedmi spolubydlících (důlních specialistů) ji 10. října ve večerních hodinách navštívila matka. „Hádaly se snad dvě hodiny.“ Prohlásil spolubydlící Jiří Brumla (42) „Když pak dlouho nevycházela šli jsme za ní a už tam ležela.“ Dodává.

Zda jde sebevraždu, či pomstu matky policie prošetřuje.

(Josef Sojka)

Sebevražda otroka!

Na malé samotce za Třebíčí se dnes stala KATASROFA. Parta psychicky labilních trpaslíků se rozhodla vyhnat z domu svého věrného otroka Sněhurku. A ta se slzami v očích a hlavou plnou výčitek skočila do hlubokého rybníka, utopila se a tím si vzala život.

(Bára Dvořáková)

Myslivce ubili krumpáči

(Brno, Pohádkový les)

Brutální smrtí lesního pracovníka skončila rodinná výměna názorů v panství u Pohádkového lesa v neděli 12. září. Mladá žena (19), která žila v doposud zdánlivě harmonickém vztahu se svou nevlastní matkou, byla vylákána do lesa pod záminkou schůzky při měsíčku s přitažlivým myslivcem (31). Ten však zneužil dívčiny touhy po romantickém vztahu a pokusil se ji zardousit. Jak později vyšlo najevo od zdroje blízkého rodině, mělo se to stát na rozkaz dívčiny nevlastní matky. Dívku však zachránilo sedm liliputů, kteří se v danou dobu zrovna vraceli z práce. Myslivce ubili krumpáči a pro výstrahu jej přibili na strom. Liliputům hrozí až patnáctileté vězení, nevlastní matce pak vězení pětileté. Přítel dívky se k případu odmítl vyjádřit.

-mf

(Markéta Forró)

Tarantule v moštu rozvířila vášně, které utla až lékařská náčiní

Brno, Chaloupka za Sedmi lesy. V chaloupce za Sedmi lesy došla před dvěma dny neblahého konce idylka místní rodiny Sněhurkových. Při výrobě jablečného moštu spadl do šťávy rodinný mazlíček tarantule Emilka. Manželé Sněhurkovi i jejich sedmerčata tak byli převezeni do královské nemocnice s rychle postupující otravou. Lékařům se sice podařilo otravu zastavit, nikoli však pana Sněhurku, který stetoskopem zaškrtil svoji ženu v domnění, že se pokusila otrávit jeho i jejich sedm malých synů. Když se dozvěděl o svém omylu, spáchal sebevraždu za pomoci hned dvanácti chirurgických nástrojů. Po obou manželích tak zbylo sedm malých syrotků.

(Radovan Kolbaba)

Polícia vyšetruje případ otravy

-Praha, Čierny les. Včera v skorých raných hodinách bol do pražskej Fakultnej nemocnice červov prevezený Ignác S., obyvateľ Čierneho lesa asi 40 kilometrov od Prahy. Vážny prípad otravy vyšetruje polícia, ktorá má podozrenie na nelegálnu distribúciu jabĺk pochybnej kvality. Červov stav je stabilizovaný a po prebudení sa vyjadril, že „do tej chalúčky už nikdy nevezie“.

(Veronika Vlčková)

Zlomyslná zakrnělost téměř vraždila

(Pohádková země)

Já na Tebe chlebem, Ty na mě kamenem. To si musela říct mladá sociální pracovnice Sněhurka (21), která se ujala sedmi retardovaných bratrů, trpících disfunkcí hypofýzy. Za starostlivé hospodaření v jejich zanebané domácnosti se jí odvděčili pohřbením za živa. Ze skleněné rakve ji naštěstí v poslední chvíli vysvobodil policista jízdni hlídky, který ji následně odvezl do nemocnice, kde se nyní zotavuje z následků tohoto téměř hororového zážitku.

(Marie Slovíková)

Šmudlu našli u kanad

Tělo jednoho z pohřešovaných trpaslíků bylo včera nalezeno služebnou Krasomilou K. v šatníku královny Sněhurky. Tři ze sedmi liliputů zmizeli bezprostředně po jejím nástupu na trůn. „Jedná se o první nalezené tělo. Příčiny úmrtí jsou prozatím v šetření,“ říká mluvčí koňské hlídky Jarmil Pírko. Podle neověřených zdrojů by se však mohlo jednat o úkladnou vraždu. Poblíž místa nálezu byly totiž identifikovány rostlinné pozůstatky nápadně připomínající jablečný jadřinec. Kdo za úmrtím stojí, není však jasné. Podle očitých svědků z předvečera trpaslíkova zmiizení však došlo k roztržce mezi Šmudlou a jeho paní, která na něj křičela: „Jednou shniješ ve špíně!“ Trpaslíkovo tělo bylo skutečně objeveno mezi starými zablácenými botami. Je to jen náhoda? Jaké další kostlivce ve skříni Sněhurka ukrývá?

(Petr Kuběnský)

Blatného básně

Básník Ivan Blatný, možná nejvýznamnější člen Skupiny 42, vynášel zcela svěbytnou básnickou metodu. Propojení fikce a nejreálnější reality města vůbec. Prostě si zaznamenával útržky hovorů a následně je spojoval v originální celky, které byly pečlivě řazeny a sem tam doplněny o spojnice, které odpovídaly jeho básnickému záměru.

Štěstí či neštěstí?

....A teď pojeděš po těch jezdících schodech.....

štěstí!

....Ježíš, to je krásný....Co? Tohle? To je děs bés.....

neštěstí!

....Nemáte zájem si vyhodit zajímavou slevu?.....

štěstí?

.....všichni tady stojijou blbě.....

neštěstí?

.....já nejsem nasranej!.....

velký štěstí!

....co říkáš?....."

velký neštěstí!

Znamé To byla hezká.... Tváře

....půjdu se podívat do kotelny.....mílé

....Děkuju moc!pozdravy.....to byla moje velikost.....

NÁMĚSTÍ!

(Zuzana Abrahámová)

Bez názvu

Ahoj. Ahoj Peťo, kam jsi šel?
Jen vyhodím tadyto. Na ty vajíčka opatrně!

Říkám, musíš to vydržet, Pepo. No já vím.

Říkám, Pavle, teď tady nešil. Já to vím, já jsem... Posledně jsem měl takovou sekretářku.

Jo, to měli.

Cože? Že tady mají takový malý okurky. Ale on se ještě učí, ne?

On už má hotovo. On už má dodělaný? Nechceš tu mikinu moju? Ne, já jdu pryč.

Kam, Michalko? Táhle na ty hry. A hlídej Patrika!

Tak já se teďka rozhoduju, jakým směrem.

Já mám právě dlouhý jako gatě.

Nechod', nechod'. Jinak mi to vrátíš v pondělí.

Teď jsem nad tím přemejšlel. V pondělí, v pondělí.

Dělej, rychle do garáže!

A seděli jste kde?

Žere to ze zásuvky, ať svítíš, nebo nesvítíš.

Ale ona byla úplně totožná, úplně stejná byla.

Akorát ještě Kuba říkal, má to sundaný, ale neměl by to zatěžovat.

Kdyžtak může počítat.

Nic, já valím.

Tak jo, měj se, čau.

(Markéta Forró)

Bez názvu

K čemu tolik slov?

Obsah stejně nemají,

lidi jimi plýtvají a zamořují prostor kolem sebe.

Tak dite do piči.

Ne, počkejte, já vám to vysvětlím.

Třeba zbytečné vulgarismy

A rádoby moudré ismy, neustále plní nebe.

Kurva, máma, vole, cestuje.

Kolik slov, která stojí za to vyřknout?

Na které má smysl někdy vzpomenout, když paměť není nafukvací.

Dobrý den.

To nikdy neublíží.

Ježíš, dívej se jak to maj pěkný.

Možná, snad, lidi sblíží.

Já eště nic nevím.

Ale to přece není o tom.

A co citoslovce,

Slova plná citů?

Nó, no, no, no, no.

Tu, tu dú.

Tijou, dijou, tijou, dijou.

There is nothing to say, when you let music play.

(Radovan Kolbaba)

Tady je to o ničem

Kažej Hledá sebe v těch davech.

Jak bys fungoval na sále?

V dnešní době moderní techniky?

Bože, tak jo!

„Už jsem tady dlouho nebyla“

„Aha, děkujem“.

Stejná realitka.

Čtyřicetadvacátého slavíš narozky?

„..ale obklady ještě nejsou hotovy...“

„nevím, možná jo“

Myslela trošku pomale,

že seš playboy?

...na ten krk už jo.

No a co, mě to nevadí,

No a co?

Tak na svatbu?

...to byste nás naštvála!

Poslouchej, teď pořádně poslouchej, a já mám všechno.

Ano, v Třebíči!

Já potřebuji aby když je to vypnutý, tak to jen blikalo.

Tady je to o ničem.

Beztak v pátek kalil někde,

Záleží na tom, jaký to je.

(Bára Dvořáková)

Kontrasty

Procházeli jste se někdy ulicemi?

Zkoušeli poslouchat?

Je toho hodně k slyšení.

“Vlastně nevím.”

Preč od ľudí, spievam mračnám.

“Nech toho, Rexi!”

Stiahnem chvost a ďalej. Kráčam.

“d'ud'a!” “Co? Dira, no, dira.”

Slaná voda, hmlu napichujem na nože.

“Budu dělat ty papriky.”

A dúfať, že to pomôže.

“že už by stačilo neják, já nevím...”

Odčerpať vodu zo sklepa. A nechať dozrieť víno.

“Pak to ztichlo a pak zase.”

Ničota. Byť v niekom inom.

“Táta! Máma! Vuá!” “Vodička, no jo.”

Ony sú krásne. Nádej v malom.

“A naposledy, a pak už jdeme.”

šalom.

Mama, ajoj-ozve se z kočárku.
 Pojď, budem jako...cůpkatá holčička
 zmizí v davu.
 Pane, prosím vás... jsem bezdomovec.
 Nekouřím...ošuntělý muž se smutným
 očima

Takhle máme taky takovou jednu nemo-
 vitost- muž u lešení.

Já si budu hrát s pískem-poskakuje hol-
 čička podél maminky.

To by museli dvě nuly přidat a pak mož-
 ná...rozložitý muž s rodinou.

Te ni hanu, nu či se-ji...nebo tak nějak,
 kdo ví, štěbetají dívky s šikmými očima,
 Pak zmizí ve svých životech jako stovky
 před nimi i po nich.

(Josef Sojka)

Bez názvu

Sedávala u prvního stolu ta kukačka
 Začala autem jezdit v noci
 Vždycky dvacet temp – a je zadýchaná
 Dělá na betonáře
 Von však taky leží na břišku...
 Lenocho! Pojď si zahrát badminton!
 Teď se chodí do práce?
 Už jsi sebrala ty pytle?
 To je na údržbu nohou...
 Ty seš čunča!

Vypadalo to, že dobrý, ale vono nic
 moc...

(Ondřej Herzán)

Bez názvu

Má z toho být báseň
 V zaprášeném domě poezie
 Tam asi nikdo nebydlí
 Hledat cestičky ve verších
 Nepůjdeme rovně, že ne?

Dostala jsem bloček.
 A bloumám s ním ulicemi
 Od duše k obchodu a zpátky.
 Nepřekážím ti?

Naučit se nový a nový
 Rytmus a vztah a věk
 Poezie rozhodně není jen
 Práce pro starší lidi

My jsme totiž vlastně
 Adepti na Pulitzeru
 Čtyry dostaneš, vony jsou to mrchy
 Proniknutí básněmi
 Je to dobrý, že jo?

(Katka Kocsisová)

Bez názvu

„Vlastně nevím.“ Ticho.
 Voda, strach, ticho, ticho.
 Nie som nič.
 „Nech toho, Rexi!“
 Stiahnem chvost a kráčam ďalej.
 „Ďuďa!“ „Co? Díra, no, díra.“
 Plná hmly a slanej dažďovej vody.
 „Budu dělat ty papriky.“
 A dúfať, že to pomôže.
 „Že už by stačilo nějak, já nevím...“
 Vyliať vodu.
 Odčerpať zo sklepa.
 A nechať dozrieť víno.
 „Pak to ztichlo a pak zase.“
 Agónia vlastnej ničoty.
 „Tatá! Mamá! Vuá!“ „Vodička, no jo.“
 Ony sú krásne. Nádej v malom.
 „A naposledy, a pak už jdeme.“
 Šalom.

(Veronika Vlčková)

Volná trilogie Třebíč

Tenhle svět

Oni rozpadají slova
 ... a kdes kupovala – já kupovala tady
 Coffee to go
 Dámská infekce k odkupu
 Sokolská žumpa jako bonus
 Normální čtenářská amnézie a více
 Bezlepková diktatura, mami
 ... a Bára si je koupila

O životě a tak

Já sem ho nechtěla zabít
 Říká jenom šíř
 Já sem mu na to řekla: budu s tebou
 Muž, který zabil smrt
 Ber si Ber si Ber si Ber si

Já se tady...
 A byl

Dostala důvěru až po čtyřech letech
 Buď rád, že není u tohohle stolu
 Tak a byly tady
 Životy, životy, životy, životy
 Po třech dnech už je neměly
 A nic proti tomu nenamítal

Mimo centrum toho města

Já sem nemocnej
 Tak výmluva by to byla taky dobrá
 A pak si tu plíseň vycvičil
 (Petr Kuběnský)

Scenaristika

Sice bez kovaného a zkušeného libretisty, přesto s chutí a Gustou:) Co vznikne za drama, máme-li mrtvolu a soupis předmětů nalezených na místě činu? Možná detektivka a možná taky ne. Dvě fotky žen, slevový kupón, pár jízdenek a manuál k webkameře – dává to vůbec smysl? Ale samozřejmě!

Scénář bez názvu

Je teplé květnové odpoledne. Díváme se vesnickou ulicí zhruba ve výši dvaceti centimetrů. Kamera sleduje na prašné zemi krvavé stopy. Pohybuje se pomalu ze strany na stranu a občas se sklóní k některé z krvavých skvrn. Pak vidíme, jak se k nám přibližují boty obrácené spodní stranou k nám.

Zrychlený záběr shora na nehybně ležící tělo muže. Je mladý, asi pětadvacetiletý, má tmavě hnědé vlasy krátkého střihu. Rysy obličeje nejsou moc znát přes krev, která mu stekla z vršku hlavy a utvořila už tuhnoucí masku. Zbývá krev tvoří skvrny v okolí těla. Vedle kvoká slepice a zobe muži do tkaniček. Otiskuje na prašnou zemi krvavé stopy pařátků. Slyšíme kroky. Slepice s kvokáním utíká.

Vidíme, jak se ulicí blíží muž. Je to místní opilec, v ruce drží láhev piva. Vypadá dost zpustle, tak, jak si představujeme typického vesnického ožralu. Zarazí se, když spatří mrtvolu, chvíli si ji prohlíží, napije se z lahve a pak se rozběhne ulicí zpátky.

Ulicí se blíží obecní policista v doprovodu opilce. Ohledá muže a vytáhne mu z kapes několik předmětů. Snaží se najít občanský průkaz nebo něco, čím by muže identifikoval, ale nenachází. Vidíme záběry na: fotografii mladé dívky s nápisem Vojtovi Jana, černobílou fotografií starší ženy, vlakovou jízdenku z Litvínova do Brna a účet z obchodu. Pak se kamera vrací na černobílou fotografii.

Policista zvedá fotografii a prohlíží si ji. Pak zakroučí hlavou.

Policista

(zamyšleně)

„Krk bych za to nedal, ale vypadá to skoro na paní Němečkovou. Ale že by měla v příbuzenstvu nějakého Vojtu? A jak sem dojel? Jízdenku má jen do Brna, jízdenku sem už asi vyhodil...“

Opilec řihne a podrbe se na hlavě.

Opilec

(opilcovitě)

„Neměl byste to hlásit někam vejš?“

Policista se na opilce podívá, lehce pokrčí rameny a odpoví.

Policista

„Už jsem to hlásil. Počkáme, než dorazí.“

Pak si policista čupne na bobek a znovu zkoumá mrtvolu. Zpoza rohu se znovu přiloudá slepice.

(Markéta Forró)

Scénář bez názvu

Scéna 1:

Ona za dveřmi garsonky, přes rameno sportovní tašku

J:(zvoní) Vojto? Vojtíšku? (klepe)

nic

(razantněji buší): To jsem já, otevři mi.

(znovu) Tak neblbni

nic

Sakra (bere telefon, vytáčí číslo, čeká na spojení)

Ahoj Racku, to jsem já. Není u Tebe Vojta? Cože? Jo, tak já na Tebe počkám

(Vzdychne a rezignovaně se opře o zeď, sundá tašku z ramene a založí ruce)

Scéna 2:

Racek běží po schodech nahoru =>

=>blikání zářivek, dýchá rychle, evidentně spěchá celou dobu

R: Ahoj. Neotevívá?

J: (zavrtí hlavou, začíná vypadat vyděšeně)

R: (zachrastí svazkem klíčů a odemyká dveře)

J: (hrne se za ním) Vojto? Seš tady? Vojto?

R: Třeba spí

Scéna 3:

Vojta leží na stole, v ruce skleničku

J: Panebože

R: (přiběhne k němu, třese s ním, zkouší ho zvednout, Vojtovi padne hlava dozadu)

Dělej, volej záchranku, matce, já nevím. Vojto ty kreténe, vstávej!

J: (pohybuje se zmateně, vytáčí číslo, čeká na spojení, vypadá už dost vyděšeně - jako když najdeš mrtvolu za stolem)

R: (mezitím poplácává V po tvářích)

J: (v pozadí telefonuje, pak se posadí na povohku, dá hlavu do dlaní a je mimo)

R: (sedne si vedle ní)

=> celá scéna: Na stole sklenička, popelník a prázdná krabička, fotka J., u nohy stolu skoro prázdné lahve, Vojta vyvrácený na židli, napravo od stolu pohovka, na ní sedí R a J, tváří se nepřítomně => tikot hodin

Pozadí příběhu, postavy:

Nevyrovnaný Vojta - despotická matka, zpočátku virtuální vztah s roztleskávačkou (volejbalistkou, prostě nějakou breberkou) z Litvínova - Jana, téměř

dokonalý vztah, J se hodlá k Vojtovi nastěhovat, předešlý večer obrovská hádka s matkou kvůli J

(Katka Kocisová)

Scénář bez názvu

Obraz 1

Exteriér: Tovární čtvrtě na okraji města, v dohledu železnice. Ráno, jasné nebe. Mezi popelnicemi leží mrtvý muž v trautolišti krve. Nad ním se sklání detektiv Jan ve starším dobře padnoucím obleku. Kolem se pohybují policisté, v pozadí dvě policejní auta.

Jan se probírá věcmi mrtvého. Přichází k němu jeden z policistů.

P: „Tak co detektive?“

J: „Chybí peněženka a doklady.“

P: „Loupežná vražda?“

J: „Možná, ale proč tady?“

P: „Hm, máte recht, divný místo na procházku.“

Oba odchází od těla detektiv kývne na mže s nosítky.

J: „A ještě divnější by bylo, že by ho tu vrah čekal.“

P: „Nemohl ho sem uklidit?“

J: „Nevypadá, že by s ním moc hýbali. Zkuste na něm něco zjistit a přijďte s tím za mnou.“

Nasedá do auta.

P: „Jasně!“

J: „Díky.“

Obraz 2

Exteriér: Jednoduchá kancelář-stůl nástěnka s výstřižky novin, fotografiemi a úředními spisy. Jan sedí za stolem, sako přes židli. Po stole má rozloženy věci, které našli u mrtvého, v levé ruce má kelímeček s kávou z automatu. Kamera snímá věci na stole, tak jak je Jan probírá.

Do kanceláře vstoupí muž (Michal, detektiv) oblekové kalhoty, košile s vyhrnutými rukávy, povolená kravata. Kouří cigaretu.

M: „Nazdar, co tu máš?“

J: „Nekuř mi tu.“

M: „Sory.“ Projde k oknu a cigaretu vyhodí ven. „Tak co tu máš?“

J: „Vražda, ale ještě ani nevím jak se jmenoval, neměl doklady.“

M: „To je jeho?“ Vezme ze stolu pohlednici a čte.

Vyšetřování se bude nejdřív odvíjet po špatné stopě Litvinov. Pohlednice je zavěde ke kamarádovi, který zdělí věci ze života mrtvého. Podstatné budou fotografie manželka a kamarádka, která by se ráda považovala za milenkou-vrah.

(Josef Sojka)

V parku

Na jevišti leží muž, nic zvláštního. Scéna v parku, vedle muže je odpadkový koš.

Přijdou dva „vyšetřovatelé“, . Toník – pomocník, Pepík – hlavní vyšetřovatel. Oba divně nevkusně staromládenecky oblečení s červeným šaškovským nosem. Zastaví se u mrtvého muže, vytáhnou z kapsy lupy a koukají po okolí, až „náhodou“, objeví mrtvého.

Pepa: Toníku, kdo to je?

Toník: To je asi von, ten mrtvej.

Pepa: (zklamaně) Potěš koště....Toho jsem si představoval jinak.

Toník: Taky by se mi víc líbilo, kdyby měl tadyhle to sáčko víc vypasovaný.

(vezme mrtvému sáčko, spínací špendlíky a snaží se sáčko vypasovat)

Pepa: Huš s těma tvýma krejčovskýma pudama, musíme začít vyšetřovat.

(vezme Toníkovi sako a zahodí jej daleko za hlediště). Takže. Jako vždy. Nejdřív ohledej oběti kapsy u kabátu.

Toník: Právě jste je zahodil.

(Pepa má desky a vypisuje: kapsy zahozeny samotným mnou)

Pepa: tak dál. Potřebujeme zjistit, jestli nemá v podrážkách zbytky nějaké organické hmoty, abychom to mohli dát do krabičky od lentilek.(Pepa vytáhne krabičku)

Tonda: Organické zbytky tu nejsou. Ani boty nejsou.

(Pepa opět zapisuje)

Pepa: Dobrá, dobrá.....Tak máme ještě něco dalšího?

Tonda: No, leží vedle odpadkového koše, možná, že tam bychom něco našli.

(Tonda postupně vytahuje spoustu papírů z odpadkového koše.Pepa se zadívá na Tonda .)

Pepa: Nech toho papírování, máme tu práci.

(Tonda hodí vše zpět. Jen kupon se slevou na 10% na parfémy si strká do kabátu.)

Pepa: Co to máš?

Toník: Poukaz na slevu parfémů.

Pepa: Nech toho, musíme ještě zjistit, jak se tahle oběť jmenuje.

(Tonda obejde mrtvolu a zvedne velikou ceduli z nápisem PAN NOVÁK. Toník jí zvedna a zeptá se)

Tonda: Myslíte si pane Pepo, že by to mohl být pan Novák?

(Pepa bez rozmyslu)

Pepa: JO , to by mohl. Myslím, že pro dnešek máme odpracováno.

(Muži odejdou. Na jevišti nzazvoní bu-dík,, mrtvý muž vstává a zmateně hledá kabát.)

(Zuzana Abrahámová)

Scénář bez názvu

Náměstí, hooligans procházejí mezi policejními kordonami, jízdní hlídky a tak všechno co k fotbalovým fanouškům a fotbalu patří. Najednou se přibližně uprostřed utvoří prázdný prostor, kam se tlačí lidi. Na zemi leží muž v kaluži krve, nehýbe se. Nad ním se v kroužku naklánějí fanoušci v klubových barvách, dohadují se a strkají.

Skin 1

Ty vole, co s ním. Zavoláme švestky.

Skin 2

Ne, pičo dem pryč.

Odcházejí

Fanoušek 1 se k němu sehne, zvedne hlavu a řekne

Fan 1

Zavolejte pomoc, zajděte pro někoho

Vyzkouší životní funkce a tak. Přijdou policisté, mrtvolu obstoupí, tomfami pošouchnou pár čumilů a zajistí místo činu.

(Marie Slovíková)

Scénář

Ve spoře zařízeném pokoji patrně panelové garsonky s nevzhlednými tapetami, levným nábytkem a ohavným hnědým kobercem, leží na zemi mrtvola muže. Hlavu má podivně zkroucenou, v očích hrůzu, kůži namodralou.

Nad ním stojí dva muži. Vysoký, hřmotný s buldočím výrazem (pan Vandemaar) a menší, s bříškem a buřinkou (pan Croup). Společně prohledávají mrtvolu a hodnotí vše, co měl u sebe.

Pan Croup (PC) v ruce drží pohlednici a čte:

No zdar, vole! Tak jak? Už se to zklidnilo? Vrátiš se do Štatlu? Napiš, nebo se nějak ozvi. Čau Radek!

Odtáhne pohlednici a zakroučí hlavou. Vole. To je tak necivilizované oslovení. Dovedete si představit, pane Vandemaare, že bych Vám říkal vole?

Pan Vandemaar (PV) mlčí a nereaguje

Prý jestli se to zklidnilo?

PC se zadívá na mrtvého

Řekl bych, že docela dost, ale mám strach, že do Štatlu se už nevrátí.

PV stojí a mlčí

Tak co tu máme?

PC ze země zvedne účet z obchodáku

Fuj. Kouřil laciné cigarety a neměl vůbec žádný vkus na alkohol.

PC nakopne mrtvolu, PV se pousměje

Já dávám přednost kubánským doutníkům a skotské z roku sedmačtyřicet.

PC vytáhne placatku, napije se, vrátí ji, z jiné kapsy vyndá doutník a kleštičky. Ustříhne kraj doutníku, PV beze slova vytáhne zapalovač a zapálí mu.

Tak co tu máme dál?

PC se probírá věcmi, odhodí manuál na webkameru, lístek z kina, kupony na slevu i kávu zdarma. V rukou mu zůstanou pouze dvě jízdenky a dvě fotky. Na té černobílé je laskavá tvář ženy po čtyřicítce.

Řekl bych, že mamka bude zklamaná.

PC mluví k mrtvole. Pak do ní znovu kopne. PV se znovu mírně a krutě usměje.

Kdyby ses nepletl do věcí, po kterých ti nic není, nebyla by zklamaná, vole!

Ještě jednou si kopne a položí fotku mrtvému přímo před obličej. S širokým úsměvem se koukne na druhou. Mladá, štíhlá, blondatá dívka se na ní decentně usmívá. Fotka je podepsaná „Vojtovi Jana.“

Takže teď si říká Jana.

PV mírně přikývne, jako by to byla první informace stojící za zapamatování. PC fotku krátce políbí a konečky prstů ji pohladí. Potom si sundá klobouk a fotografii zasune pod podšívku. Nato si buřinku opět nasadí. Na řadu přijdou jízdenky – dopravního podniku měst Most a Litvínov a hlavně vlakovou z Litvínova do Brna, starou pouhé tři dny.

Zvláštní. Jsme v Praze a lístek je z Litvínova do Brna. Aspoň že přes Prahu. Tak máme dvě možnosti. Kam byste si zajel, pane Vandemaare?

PV mlčí, nereaguje.

Máte pravdu. Zajedeme si do Štatlu za Radkem. Jenom mi, pane Vandemaare, nesmíte zabíjet studnici informací hned, jak se začne bránit.

PV se zatváří provinile. PC se usměje a pokyne společníkovi. Opustí místnost, PC první, PV mu v patách. Poté pečlivě zavře za oběma dveře.

(Radovan Kolbaba)

Scénář bez názvu

Scéna 1

Brno, Obilní trh, večer.

Tmavá postava sedí na lavičce a pohráva sa s nožom. Všade naokolo je prázdno. Záber zdola, zafúka vietor a po tráve za postavou začnú tancovať rôzne lístočky. Postava sa otočí za zvukom, vstane, prejde za lavičku a zohnutá skúma lístočky. Sledujúc smer, z ktorého lístočky letia, všimne si podozrivý kriek v tieni pod stromami. Nôž zovrie pevne v ruke a opatrne sa k nemu približuje. Meter pred kríkom zastane, načúva. Keď sa ani po chvíli neozývajú žiadne zvuky, postava z celej sily do kríka kopne. Listy zavíria a vypadne z nich ruka. Muž ustrnie. Ruka sa začne pomaly sunúť smerom k zemi a ako by spomalene z kríka vypadne mŕtvola. Muž s nožom sa dá na útek.

Scéna 2

Interiér malého bytu niekde v Brne.

Odfarbená blondína sedí v kresle pred televízorom v červených tepláčkoch a vytahanom tričku. Ozve sa šramot kľúča v zámku a do bytu vpadne muž z prvej scény, zadýchaný. Žena sa otočí, ale hneď unudene vráti pozornosť k televízoru. Pritom vykladá: „Čau. Z toho kšeftu nakoniec nič nebude. Kamoška mi odporučila nejakého týpka s webkamerou, vraj zakladá nejaké stránky. Tak som mu volala, či by ma tam chcel. On že jo, že zavolá. To bolo pred týždňom a ešte sa neozval. Asi je to už v háji.“ Muž za ňou sa opiera o dvere a stále lapá po dychu. Flashback- záber z predchádzajúcej scény na Obilňáku, mužova ruka smeru-

je k papíru v trávě. Návrat do bytu- tá istá ruka siaha do vrecka nohavíc, odkiaľ vyťahuje zložený list papiera. Záber na muža pri dverách, ako list rozkladá. Detail na papier. Je to návod na obsluhu webkamery.

Výhľad: Muž s nožom na vlastnú päšť zisťuje, čo sa stalo a prečo došlo k vražde.

(Veronika Vlčková)

Dětská přehlednutí

Některé kvality jazyka dokáží odhalit pouze děti. Navzdory talentům Hrubínova formátu si dovoluji tvrdit, že dospěláci už nedokáží spojovat některé výrazy tak umně, že by stačilo k zajímavé básni spojit pár obyčejných vět, které mají trochu popuštěnou morfologickou uzdu. Ale můžeme alespoň zkusit vrátit se do dětských let za někdejšími „mlčími vaky“ a „mouchajícími kousami“.

Jsem študá chudentka, nemám brejlový růže a nepotřebuju karkulačku na to, abych věděla, že se tím živým těžkostí neprobiju jen tak. Naštěstí mám své kamné věrnarady, kteří se mě zastý vždyctanou, a když je nejhůř, tak u nich můžu i zůstý chvílat. Někdy spolu jdeme do hospody, a to se mě pak Market zeptá: „přijdu ty a nebo přijdeš já?“

(Marie Slovíková)

Jednou na mě zapesal štěk. Utíkala jsem jako koulivá vale, ale zanohaly se mi moty a já jsem upadla. Pak přišla bílá noha a já jsem se bála, že svítíčko už nikdy nezasluní, ale pak bílá noha odešla a já jsem se cíťovala šťastná. Utíkala jsem domů a maminka mě pusla na čelo.

(Markéta Forró)

Švítí huničko, na lelené loučce se pasou krifčiky. Mauka po ní de. A pak špinká. A háno si namaze pusú lejením jolem. A de do koly. Ve kole se Mauka ucit psaní, čít a matimaticku. My máme honou paní učiteku.

(Bára Dvořáková)

„Dětskovky“

Když mě ráno zvoník budí
 Zrknou na mrkadlo
 Venku sladce zpívák slaví
 A pak vařím
 Velo-hnepřo-zedlo
(Katka Kocisová)

TVAR z důmnic mi humnuje za stojety.
 Šum stromů a zpíváči ptáčkůjí
 Přibíhá léto a
 Voň krájí tisícema pašků
(Petr Kuběnský)

Tatinka i mamínek říkali, že čvely jsou
 móc hodná zvířátka. Koukat jsou na
 jarozim a maj žernočlutý dečky na zá-
 díkách. Psinkají v domečku, co je jak
 blokouk. Jen je v tom dirka, taková čvelí
 vrána a tudy bzunkají vnitř. Je nesmí hý-
 čat vapouk a čapkat je do vítě.

(Radovan Kolbaba)

Recenze

Jak vypadá recenze na filmové nebo divadelní představení, ví každý. Ale je tak snadné zajímavou kritiku napsat? Vyházit správně prvek lidského ega a objektivitu? Vyhnout se frážovitosti a doslovné popisnosti? Myslím, že vím, co by nám odvětil F. X. Šalda, ale my jsme se vydali hledat svou vlastní odpověď.

Letec

Představte si takový průměrný hollywoodský životopis. Jak bude vypadat? Nejspíš bude hlavní postavou velmi talentovaný umělec, který coby chudý mladík ke štěstí přišel. Po trnité cestě došel úspěchu a uznání, ale ošklivá buržoazní společnost, na kterou nebyl připravený ho přiměla zpychnout, opájet se vlastním úspěchem a (a to především) brát drogy. Jenže láska k hudbě/divadlu/filmu to vše překonala a on vstoupil do dějin. Alternativou je brzká smrt, díky níž se do listiny historie stihl zapsat dřív. Tyto filmy zpravidla přitahují oscarové naděje a tím pádem i kvalitní herce. Jakmile seženeme průměrně schopného režiséra, máme vyhráno. Radují se kritici, radují se studia, snad jen divák už se musí nudit.

Toto shrnutí předznamenává to vše, čím Letec není. Tak především Howard Hughes nemá talentu na rozdávání. Na počátku své cesty je to sebevědomý zbohatlický synek, který právě podědil pár set hektarů ropných ložisek, což ho řadí mezi nejbohatší muže dvacátých let. Je vášnivě zamilovaný do letectví a stejně jako spousta jeho vrstevníků se opájí možnostmi nového umění – filmu. Peníze jsou pro něj pouze prostředkem, jak

naplnit své tužby a slova „není možné“ nemá ve svém slovníku. I proto si může dovolit natočit první hollywoodský velkofilm *Hell's angels*, který odstartoval jeho slávu. Ale nakonec se nejedná ani o portrét režiséra (po Pekelných andělech už natočil pouze jeden snímek). Letec nám servíruje příběh muže, jehož nadšená hraničí až se šílenstvím, jehož psychická porucha mu začíná - zprvu pozvolna - stravovat život, ale jedná se o obrazy tak pozoruhodné a nezaměnitelné, že nám zdání pocitu děja-vu ani nepřijde na mysl.

DiCaprio předvádí životní výkon (bez ohledu na to, jak otřepaně to zní) a Blanchettové pravděpodobně ani neuvěříte, že ta šílená a v druhé polovině naprosto kouzelná osoba na plátně je jejím alter egem. Tito dva tak naprosto zakryjí výkony ostatních slavných protagonistů, kteří se Letcem mihnou.

Scorsesse pak předvádí, že přes netypický žánr biografie, ze své režisérské preciznosti nic neztrácí. Příběh graduje a přes často značné časové skoky neztrácí kontinuitu. Připočtěme perličky typu dvoubarevné technicolorování některých sekvencí ala spektákly 30. let a máme tu snímek, který - na rozdíl od opěvovaných životopisů posledních let Ray a Walk the Line - v nejbližších desetiletích nebude zapomenut.

(Petr Kuběnský)

Velmi společenské tance

Divadlo disk, katedra alternativního a loutkového divadla

„Jestli budeš ještě zlobit, tak ti zakážu Simsoni!“

Závěrečná práce studentů Divadelní fakulty Múzických umění v Praze si právem zasloužila pozornost. Divácká nenasytnost posunula hru již do druhé sezóny.

Zdánlivě lehká komedie, kde je děj proměňován sledem více či méně komických skečů, nám postupně odkrývá nejpálčivější otázky v oblasti partnerských vztahů.

Čtyři rozdílné páry, osm odlišných charakterů.

Pět nezávislých příběhů, které se posléze proplétají, až vytvoří jeden velký taneční vír.

Mladost, zapálení a „neohranost“ jednotlivých herců, stejně jako inovátorský a citlivý přístup režiséra činí z původní hry studentů excelentní podívanou.

Kostýmová stylizace 60. let, spolu s nápaditým hudebním podkreslením z reproduktorů mobilních telefonů jednotlivých herců, tvoří skvělý kontrast a posunuje hru minimálně o jednu třídu výš.

Divák je veden celou dobu po jednoduché ale působivé linii izolovaných příběhů.

Jako protistrana syrové všedního života v partnerském vztahu (ač vtípně glosovaného), se jeví čtení z deníku objeveného na půdě. Pomocí něj dostávají reálné situace abstraktní charakter a odkrývá se emocionální a společenský přesah v jednání postav.

V tomto bodě lze tvrdit, že je to již balancování na velmi tenkém ledě. Ne všichni diváci mají takový vhled, aby unesli odbočování od lehkosti a humoru k filozofické rovině příběhů.

Pro mnohé je další dějová paralela nadbytečná. Lepší scénické zpracování těchto „vsuvek“ by mohlo přinést větší srozumitelnost.

I přes tuto drobnost je hra Velmi společenské tance bez nadsázky hodnocena jako jeden z vrcholů repertoáru divadla DISK letošní sezóny.

Velmi společenské tance jsou skutečně velmi společenskou zpodobou.

(Katka Kocsisová)

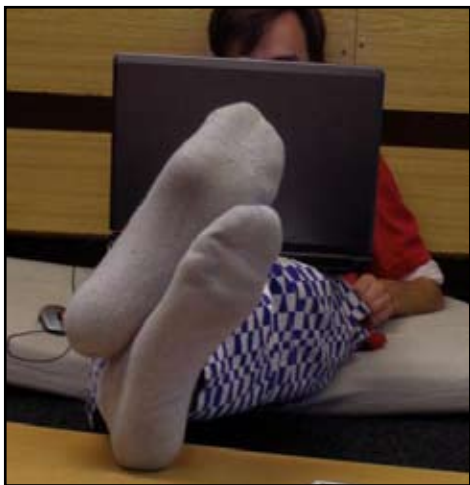
Strážci Dračí brány

Za čínským filmem z roku 2006 stojí z převážné části Donnie Yen, který se zasloužil o produkci a zároveň si zahrál jednu z ústředních postav. Příběh je natočen podle stejnojmenného komiksu a zavádí nás do současné Číny, kde spolu bojují dva znesvářené gangy. Ústředními hrdiny jsou sourozenci Tygr a Drak Wongovi, kteří byli v mládí rozděleni a stojí na opačných stranách.

Třetí postavou filmu je mladík Turbo, který přichází do Dračí brány, slavné školy bojových umění, v níž se učí právě Tygr, a nakonec se s bratry spojí proti tajemnému nepříteli.

Pokud zůstávám u hodnocení vizuální stránky filmu, jsem schopna držet se ještě zkrátka. Čiší z ní sice úporná snaha o doslovný převod komiksu na plátno, nicméně v porovnání s celkovým vyzněním filmu je nakonec vizuální stránka jedinou z věcí, která by se dala akceptovat. Příběh je klišovitý, jak už se to u takového komiksu dá očekávat, bohužel se však v klišovitosti utápí způsobem, který nutí diváky k výbuchům smíchu prakticky po celou dobu filmu, což rozhodně nebylo tvůrčím záměrem.

Příběh se motá chvíli v realitě a chvíli v retrospektivách, kdy při záběrech bratrů v mládí divák musí uvažovat, jak někdo může donutit malé děti dělat a říkat takové zhovadilosti. Chvilí, kdy se příběh pouští mimo realitu, pouští zároveň i tu jakoustakous dějovou linku a my si nejsme jisti už vůbec ničím. Létaující patky tří ústředních postav jsou po každém počítačově zpracovaném souboji v dokonalém pořádku a podtrhují tragičnost

děje. A tragika filmu vyvrcholí v závěrečném souboji s tajemným maskovaným protivníkem, který není ani odmaskován, natožpak aby byla vůbec vysvětlena jeho přítomnost, jak by bylo záhodno.

Strážci Dračí brány nejsou film, který by byl jeden člověk schopen shlédnout sám. Ve skupině lidí se však můžete docela dobře pobavit, zásobíte-li se dostatkem alkoholu a nadhledu. A jsou-li mezi vámi nějací emafi, stane se tento snímek možná i jejich kultovním filmem.

(Markéta Forró)

Pornografický vztah.

Z Francie k nám přišel snímek o jednom netradičním vztahu zkoumající jak rozdílný může být pohled dvou lidí na stejnou věc a jak snadno může dojít k velkému nedorozumění.

Děj je vyprávěn ve dvou časových rovinách, které se na plátně proplétají. Střídají se tu téměř dokumentárním stylem točená interwiev, ve kterých muž a žena,

každý zvlášť odpovídají na stejné otázky, týkající se vývoje jejich vztahu. Zřejmý záměr porovnat pohled muže a ženy rozhodně nenudí a občas zaujme opravdu zajímavou myšlenkou.

Zároveň s těmito rozhovory nám tvůrci předkládají v jakýchsi flashbacích jak vše skutečně proběhlo. Skutečnost je mnohdy jiná než jak si ji pamatují oba aktéři. V dnešní společnosti sice úspěšní, avšak osamělí lidé, kteří se rozhodnou naplnit své sexuální touhy pomocí inzerátu. Vztah původně čistě sexuální začíná přerůstat i do duchovní roviny což sledujeme jak přímo tak z pohledu obou hlavních protagonistů.

Název může vyvolat zdání, že jde o eroticky laděné dílko, rozhodně tomu tak není. Nevyhýbá se sice nahotě, ale choulostivá témata jsou probírána velmi jemně.

Ač je snímek rozdělen do dvou rovin působí kompaktně a pochopitelně. Celkový dojem podtrhují dobré výkony obou hlavních protagonistů a jednoduchá avšak důmyslná kamera.

Nejsem si jist, zda bych tento film dokázal zaškatulkovat, každopádně vím, že se na něj podívám nejméně ještě jednou

(Josef Sojka)

Máj

Tak hned na úvod,recenzi dělám poprvé a tak už teď se trochu bojím,že toto dílko dopadne jako mé další dílka...

Tak tedy začnem:Byl pozdní večer první máj,večerní máj byl lásky čas...tak tato věta se mi do tohoto filmu opravdu ho-

dila, bez ní by to bylo docela o ničem. A teď se posuneme k samotnému ději a provedení scén. Začátek se asi nepovedl ale už si ho nepamatuji. Scéna, kdy nastalo přepadení kostela ta nebyla zrovna nejhorší. Pak bylo nějaké to rozvíjení toho vztahu. A potom, když hlavní hrdina Vilém zabil svého otce, přišla asi nejhorší scéna z celého filmu, kdy Vilémovi začalo hrabat... u té jsem nenašla člověka, který by ji hodnotil kladně. No a nyní jsme se dostali až k samotné popravě, nepřátelé Matěje Stropnického se konečně, po prospané veliké romantice, mohli probudit a jásat, protože poprava byla opravdu brutální. No a nakonec zemřela i Jarmila. Tento film režírovaný panem Brabcem byl prostě jiný.

(Bára Dvořáková)

Zombie striptérky (2008)

O čem je nejnovější film režiséra Jaye Lee? Již sám název o tom dost vypovídá. Příběh se odehrává v Nebrasce ve Spojených státech, někdy v blízké budoucnosti, kde pruderní a konzervativní vláda

USA zakázala veškeré projevy sexuality na veřejnosti, zavedla prohibici a zlegalizovala prostituci. Nebyli by to ale lidé, aby si nenašli cestu, jak pravidla obejít, a tak fungují ilegální výčepny

i striptérské kluby. V jednom takovém se odehrává příběh Zombie striptérek, kde několik striptérek podlehne záhadné nákaze a stanou se z nich zombie. Klub Rhino (Nosorožec), je plný zajímavých postav, které možná mohou působit poněkud ploše, ale vzhledem k žánru filmu (něco mezi zombie „běčkem“ a parodií)

jsou naprosto dokonalé. Jmenujme například původem ruskou přestárlou

vedoucí striptérek, hispánského uklízeče Paca (který má i svého věrného osla), či tvrdého velitele zasahující vojenské speciální jednotky. Hlavní „hrdinku“ zde hraje výborná Jenna Jameson,

jinak známá pouze ze světa pornoprodukce. Nutno říct, že se své role chopila se ctí a zvládla ji na výbornou. Celý děj se točí kolem striptérských vystoupení, a práce zásahové speciální jednotky,

která se snaží nalézt uprchlé zombie, které by mohly teoreticky infikovat okolí. Pokud jste viděli trailer na tento film, nenechte se odradit, pokud vás naopak nalákal, čekejte něco trochu jiného,

než by se mohlo podle traileru zdát. Film je plný výborných politických narážek, a přestože to v ději na konci trochu vážne, a rozuzlení je naprosto nečekané (popravdě řečeno, nepochopila jsem ho)

ocenila bych jej osmi body z možných desíti, a to proto, že si na nic nehraje, a právě naopak má v plánu diváka naprosto prvoplánovitě pobavit. Takže pokud máte rádi zombie filmy,

nebo Jennu Jameson, nebo pokud nemáte rádi Američany, na tuhle novinku se podívejte.

(Marie Slovíková)

Moje čučoriedkové noci

Čínský režisér Wong Kar-Wai si ma získal už svojou oceňovanou romantickou drámou Stvoření pre lásku. Úžasná práca s kamerou, minimalistické herectvo hlavných protagonistov a tlak potlačo-

vaných emócíí tu vytvárajú dusivú a zúfalo naliehavú atmosféru filmu, na ktorý sa nezabúda. Keď som sa dozvedela, že tento ázijský tvorca chystá americký projekt v hlavnej úlohe s mojou obľúbenou speváčkou Norah Jones, moje očakávania boli vysoké.

Paralely s filmom Stvoreni pre lásku sa v Čučoriedkových nociach dajú objaviť celkom ľahko. Obrazová poézia záberov ani po zmene prostredia z čínskeho na americké nestráca na sile, známe hudobné motívy tentokrát v podaní nadejnej Norah Jones sú nevťieravé, príjemné a zasväteným pripomenú Wongovo predchádzajúce dielo. Sama Norah Jones v hlavnej role je kúzelná a popri hviezdach ako Natalie Portman, Jude Law či Rachel Weisz sa rozhodne nemusí za nič hanbiť.

Príbeh Čučoriedkových nocí je rozdelený na viacero menších epizód, kedy sa hlavná hrdinka stretne vždy s novou postavou, ktorá ju chvíľu sprevádza na ceste Amerikou a k nájdeniu samej seba. Atmosféra filmu tým oproti Stvoreným pre lásku mierne stráca na intenzite a záver Čučoriedkových nocí nedosahuje silu predchádzajúceho filmu. Napriek tomu ma nové dielo Wong Kar-Waia nesklamalo. Nie je to už vzácna exotická kvetina, pri ktorej sa vám zatajuje dych, svojou vôňou a krásou však aj táto domáckejšia „odroda“ môže potešiť hlbavé romantické duše.

(Veronika Vlčková)

Helboy II. Zlatá armáda

Fantasie. To je slovo kterým můžete bez rozpaků charakterizovat nový snímek mexického mága Guillerma del Tora. V době, kdy se komksové adaptace vezou na vlně realističnosti, zmínit můžeme Ironmana či až hyperrealistického Temného rytíře, přináší druhý Hellboy svěží fantaskní snímek. Del Torova představitel je už od Faunova Labyrintu pověstná a ani s Hellboyem nezůstává pozadu. Ale popořadě.

Děj filmu je postaven na dávném konfliktu chamtivých lidí a pohádkových bytostí, které byly během věků poraženy a nuceny se skrývat. Hlavním hybatelem je elfí princ Nuada, jež se nechce se situací smířit a je rozhodnutý vrátit lidem vše i s úroky. A právě proto se rozhodne po staletích probudit nezničitelnou zlatou armádu z podtitulu filmu. Díky brilantní úvodní scéně, kdy je celá legenda vyprávěna jako prostý, ale velmi působivý loutkový film, pochopíme, že zde máme originální dílo.

Herecké výkony sice nedosahují oskarových výšin, ale Ron Pearlman hraje kladáckého čerchmanta se šarmem šmirglpapíru zcela uvěřitelně a hlášky trousí na každém rohu. Doug Jones v roli rybo- muže Aba Sapiena dokazuje, jak důležité je umět hrát tělem. Jeho Abe má v sobě roztomilost i antickou tragiku. Ostatně scéna, kdy Hellboy s Abem probírají svoje milostné problémy, popíjejí pivo z plechovky a zpívají ucajdaný sladák, je podle mne, jednou z nejlepších z celého filmu. Ostatní herci též nezůstávají pozadu a ani princ Nuada, jakožto hlavní záporná postava, není pouhou karikaturou.

Karikaturou stejně tak nejsou ani všichni ti elfové, trolové, goblini či víly zubničky, až si člověk začne přát, aby i náš svět byl takto prodchnut poetikou a magií.

Na své si přijdou i příznivci akce a bojových scén, kterým už leze krkem roztrěšená kamera a krátké střihy ala Jason Bourne. Princ Nuada je prototypem ideálního válečníka ovládajícího bojová umění i akrobacii a v kontrastu stojí rudý stroj na suché hlášky vybavený příručními kanóny, za které by se nestyděl ani kalifornský guvernér Arnie.

Hellboy 2 určitě není dokonalý film. Jistě má i svá slabší místa. Ale jako výtečná mix romance, humoru, akce i tragiky funguje bezvadně. Obzvláště napumpovaný originalitou více než Jenna Jamesson silikony. Divákovi, který touží po filmu, nesnažím se vést na módních vlnách a který dokáže skloubit starý poctivý přístup s novým a neokoukaným, musíme Hellboye 2 jednoznačně doporučit.

87%

(Radovan Kolbaba)

Podchod na kraji města

Jako obvykle, na konci víkendu přichází příležitost sepsat své opus magnum celého kurzu. I tentokrát nadešla ta chvíle, kdy se prozaická sekce mohla obrnit proti křeči v ruce a poetové natáhnout na matraci a přemýšlet, jak v několika verších vystihnout myšlenku, kterou „před námi přece ještě nikdo nevyslovil.“.)

Představte si věkovitý železniční podchod. Na to jak je starý, není ani moc hezký. Nepůsobí nebezpečně, spíš omšele. Nikdo se tu nezastavuje a pozornost zbystřuje snad jen, aby se mu noha nezvrtla v díře v asfaltové cestě. Ta cesta vede k panelákům na periferii a z druhé strany ústí do neudržované zahrádkářské kolonie. Jenže jednou se v podchodu objeví někdo, kdo sem vůbec, ale vůbec nepatří...

Někdo tvrdí, že je to bůh co všechno vidí.

Já řeknu to tak,

V podchodu žije tu největší z lidí

Říkají mu CHUCK

(Josef Sojka)

Věk snů

Tóny klavíru

Se klouzaly po stěnách

A odplouvaly ven

Bílé klapky rytmicky

Tančily v duetu

S černými

Drobné prsty kmitaly a doháněly tempo

klaviatury

Houkání vlaku

Se tu ozývalo i po těch

Letech

Světlé vlásky padaly do čela

A vůbec ji neděsilo

Že rozteklé postavy vystupující

Z mlhy

Se přibližují po pavučině

Blíž a blíž

Jen si přitáhla šedý

Starý a děravý

Kožich víc

Ke krku

Svět se zdál víceméně stabilním

Horká

Pára stoupala z úst a tvořila

Obrazce ve stropní klenbě

Kohoutek nepravidelně

Kapal a voda

Pleskala o staré noviny

Netopýři otevírali a zavírali oči.

Modré

Myši tančily svou vlastní píseň

Pod jejíma nohama, protože

Z vysokého křesla nikdy nedosáhla až

na zem

Jen si

Vyčukávala špičkou nohy starý rytmus

Vagónů.

Vybledlé nápisy a starý

Průchod pod

Železniční tratí

Bylo úplně poslední místo

Kde ještě

Platila stará

Realita

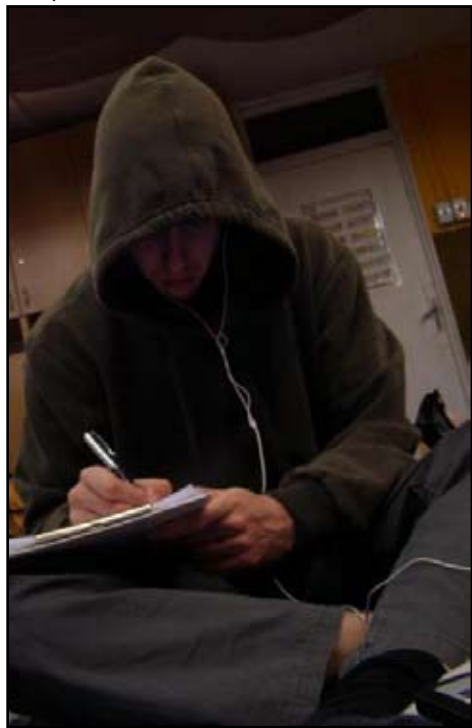
Teď už se mlha odstála až sem

Právě začíná věk snů...

(Katka Kocsisová)

...Dokud věřím, bojovat budu...

Jeden z mejch dní. Sebejistota a síla proudily každým mým atomem. Měl jsem drsnou náladu a nikdo a nic mě dneska nemohlo zastavit. Se sluchátkama v uších, kapucí přes hlavu jsem vyskočil ze šaliny a v tepotu hip hopu se šinul směrem ke starý zahrádkářská kolonii.

...Tak leť jak ferrari...

Partička rachitických důchodců se mi uklidila z cesty. Neslyšel jsem, co žvatlali, ale z jejich ksichtů mi bylo jasné, že pro ně nejsem zrovna Mirek Dušín. Chuck off!

...Seru na tvý bulení...

Schody ke starýmu podchodu jsem si vyběhl. Byl čas se trochu zahřát. Na zahradě na mě čekal pytel a ten nebyl zvědavý na to, až do něj bude řezat studený chudák. V dohledu nikdo. V téhle oblasti už dávno chcípl čokl, cesty zarůstaly a lidí tu chodilo furt míň. Ideální plac pro někoho, kdo chce klídek a trochu se vybouřit. Hodil sem nohy na zábradlí a dal si pár kliků. Jen třicet na zahřátí.

...Dokud žiju, budu se smrti smát...

Spustil jsem se z traverzy a byl na sebe pěkně dožraný. Osm shybů bylo zatraceně chabejch a to, že nevydržely prsty zaklesnutý za kovovej okraj, nebyla žádná omluva. Prošel jsem skrz keře a trochu si protáhnul ramena kroužením. Při všech těhle tajtrdlovinách mi kapuce pěkně držela a já měl pěkně fajnově zúžený svět a do toho mi hráli Gipsy.cz, The Immortals a Cypress Hill. Fajnová hudba pro pána světa.

...Potřebuješ dostat přes hudbu...

Konečně jsem vlezl do podchodu. Bylo na čas protáhnout hnáty a dyžtak si trochu zakopat. Šerem jsem postupoval a bojoval se stíny. Pár okopávacích úderů, šasé kop na česku, loket do spánku, koleno do žaludku. Fajn prácička.

...a co je po smrti, na to srát...

Zkoušet moje reflexy není to nejmoudřejší, co se dá udělat. Ten borec na mě vyskočil zpoza rohu na konci podchodu. Šmouha na kraji kapuce mi stačila, abych stihl ukročit. Reflexně jsem mu jemným štouchnutím v tom pohybu ještě pomoh a chlapec se rozplác vo betonovou stěnu. Jeho kámoš se asi dost divil, když jim to napoprvý nevyšlo. Byl pomalej a s mojím patou v žaludku stihl akorát heknout a zkácet se k zemi.

...Dívej se mi do vočí, když s tebou mluvím...

Ty tři, co šli z druhé strany za mnou, jsem spíš cítil, než viděl. Shodil jsem kapucu kvůli perifernímu vidění, ale na sluchátka a MP3 nebyl čas. Automatika jsem si stoup do postoje a čekal, kterej z nich to začne. Chlapci měli kávový ksichty. Jak ti dva na zemi, tak ti tři co ještě stáli. Ne že bych měl něco proti cikánům, člověk jako člověk, ale statistiky mluvěj jasně. Jen sem čekal, kterej z nich vytáhne kudlu jako první. Neměli nic, ani žiletky. Shodili na zem velký sportovní kabel a trochu se roztáhli. Možná čekali, že zdrhnu, když mám jednu volnou. Chyba lávky.

...Chci tě nakopnout, zapnout jak motor, rozjed' turbo, je čas na odpor...

Hošani, co čekaj v podchodu na procházející, to neměli mít vode mě snadný. Vlít jsem mezi ně. Naznačil jsem útok na šmejda vpravo, kterej udělal krok nazad, ale to už jsem levou zkopnul jeho parťáka uprostřed a plynule navázal podmetem na toho nalevo. Ten byl aspoň tro-

chu k světu a stihl uhnout. Vrhli se na mě oba zaráz.

...Benga more zajímá, kdy ten bengál začíná...

Měl sem uhnout, ale zkuste si během fajtu přemýšlet. Rychlej non telegrafic úder podle Bruce jednomu z nich hezky poznamenal ksichtík. Parchant zprava mě ale po zápasnicku popad a zkusil bitku na nejkratší vzdálenost. Dva lokty a koleno ho vyřešili úplně fajnově. Fajn.

...Vzchop se, do prdele...

Už na to neměli koule. Slabčáci. Odplazili se ke stěně a tam si foukali na bolidky. Chcípliny. Vyndal jsem jedno sluchadlo a užíval si jejich fňukání. Rozdrtit nepřátele, hnát je pak před sebou a zdálky slyšet nárek jejich žen. To je ten pocit ala Conan. Nemělo to chybu, než jsem zaslechl toho s nakřáplejma brejlema.

...Co vidíte? Že jste černej...

„Proč?“

Docela hloupá otázka po tom, co mě napadli a přesně to jsem mu řek. Čučel na mě a dělal, že nechápe. Ostatně takhle blbě čučeli i ti zbylí.

„Co to tu kecáš?“

Si věřil. Já jsem stál a on moh bejt rád, že vůbec sedí.

...Slézt. Není to lehký kráčet...

Ti chudáci si tu každý pátek hráli na hoppersy. V kabelách měli věž a hromadu hudebních nástrojů včetně klasických huslí. Jejich zpěvák, tedy mluvák, nebo jak s tomu říká, se tak těšil, až cestou radostí skákal. Chybka, že skákal i zpo-

za rohu. Vyříkali jsme si to, ale brejloun stejně ještě během fajtu zavolal švestky a já se rozhodl počkat a nést následky.

...Copak to nechápeš? Nás všechny dolů táhneš...

Dojeli až za čtvrt hodky. Tohle místo se fakt blbě hledalo a my navíc čekali v šeru podchodu. Brejlatej, teda Petr, jim začal vykládat, že jsem je napadl, ale policajt s černýma očima i vlasama, ale růžovou kůží, šel rovnou za mnou. Jeho parták si potukával tonfou do dlaně a drsně čučel na chudáky u stěny.

„Chcete na ně podat žalobu za napadení?“ zeptal se černovlasej fízl.

„Nic takovýho. To já seřezal je.“

Moc se jim nechtělo mi věřit a tak jim aspoň protukli věci a když ve frutrálech nenašli drogy ale nástroje, zkusili prošacovat ještě i jejich majitele. Mě se ani nedotkli. Zapsali si jejich jména i adresy z občanek a konečně vypadli.

„Sorry, chlapi, já fakt nechtěl.“

Vzali to vode mě. Prostě a obyčejně.

...Todle není jenom černobílej svět...

...Vidět barevnej svět ja pomůžu vám... (Radovan Kolbaba)

Bez názvu

V podchode pod starou železnicou stál malý slon. Vídavala som ho tam každé ráno cestou do školy. Keď mal dobrú náladu, kýval na mňa ušami. A dnes, dnes sa mi zdalo, že dokonca žmurkol. Malým perleťovým očkom, ktoré v tmavej šedi jeho hrubej kože veselo svietilo.

Bývame tu na kraji mesta už strašne dlho. Mama teraz nepracuje, čaká bračeka a dni trávi upratovaním v našom dome, vyšívaním a štrikovaním svetrov s včeličkami. Asi sa teší.

Dom stojí na konci sídliska, hneď pod lesom. Keď som bola menšia, bála som sa tmavej spleti stromov za našimi oknami. Vždy večer pred spaním mi tatino rozprával príbehy a ja som spod periny sledovala tmavé konáre. Tatino tu teraz nie je, odišiel na služobnú cestu a nepíše ani dopisy, lebo je to strašne ďaleko a nemajú tam poštu.

Dlho ma desil podchod, ktorým každé ráno chodím na zastávku autobusu. Schody sú špinavé, niektoré dokonca chýbajú a v podchode je strašná tma. Občas sa mi zdá, že pod starými novinami na zemi to divne šuchoce, vlní sa to tam...

Nechcela som chodiť do školy. Mamina mi povedala, že musím. A nesmiem chodiť po koľajniciach, je to nebezpečné. Tak som sa zas ráno zbalila, najedla, umyla si zuby a s aktovkou vyrazila na cestu. Pred podchodom som dlho váhala. Chcela som sa otočiť, ísť domov, byť s mamou a bračekom, ktorého čakáme, v kuchyni a nepozerať sa z okna na konáre. V podchode sa však niečo pohlo. Nejak som nemohla utiecť, a tak som tam stála bez pohybu a pozorovala veľkého šedého slona, ktorý vykukol z diery a zakýval na mňa chobotom. Očká mu svietili a biele kly v temnote vyzerali ako dva mesiace. Vošla som dnu, ustúpil nabok a sledoval, ako sa blížim k východu. Na konci tunela som sa otočila. Slon tam ešte

stál, a tak som mu vřačne zakývala. Odkýval uchom.

Od tej doby som sa na cesty do školy tešila. O slonovi som nikomu nepovedala, aby ho z podchodu nevyhnali. A v škole by mi aj tak nikto neveril. Povedala som im o strašidelných konároch a všetci sa len smiali.

Dnes na mňa slon žmurkol. Bola som rada, pretože mamina ráno vyzerala smutne, ani mi nekývala z dverí, keď som odchádzala. Prišla som do školy, bola

matematika, potom prírodoveda, a potom si ma zavolala pani učiteľka. Vraj je tu nejaký pán, mamine je zle a mám ísť s ním do nemocnice. Mamina tam ležala, smutne sa na mňa usmiala a povedala, že už nečakáme bračeka.

Na druhý deň som išla do školy. V podchode pod starou železnicou stáli dva malé slony. A v autobuse sa so mnou viezla žirafa. Hlava jej trčala zo strešného okienka.

(Veronika Vlčková)

Žužliny básničky

Světlo jen ve dne,
V noci krásný sen.
V podchodu bydlí rada OSN.

*

Bydlí tu a je nevinný
Kdo jiný
Než pudl královské rodiny?

*

Bydlí tu, ale donedávna bohatý byl
Kdo?
Gates Bill.

*

Malinká hlavička s ohořelou sírou
bojuje v podchodu s gravitační silou.

*

V podchodu fialová, jež čokoládu nám
dává,
hodná je tahle švýcarská kráva.

*

Dámy a pánové, v tomhle tom podcho-
du žije.... Duch ...

O dva dny později:

Jak se podařilo naší investigativní žurna-
listce zjistit....dámy a pánové, je to sám
Bůh.

(Zuzana Abrahámová)

Klausovi v podchodě

Není to skladatel, není to štrauss,
Žije tu štědroučký Santa Klaus

Rodina Klausova sejde se celá
Do října čeká se i na Václava.

A aby společnost byla jak lilie
Václava doprovodí jeho choť
první dáma.

(Zuzana Abrahámová)

Tunel

Zakopnu ve tmě o vlastní nohy
kam vidím
nevidím

tak je mi trochu teskno
odkopnout kusy staré igelitky
odplivnout do kanálu
a jen tak z čiré chuti zahrát si golf s ne-
dopalky
bez hole

zato těžkou botou
odkud kam vane čerstvý vzduch
kde vidí optimista světlo
obrysy postavy

a stojí tady
v koženém postroji a hřívě černých vlasů
kovové poklice jí chrání krásná prsa
před meči
před šípy
a před rukama hrdinů a bohů
a s úsměvem mi říká
neprojdeš
tak jako nikdo jiný
a jako každý den
až do konce mé vlády
a v thymolinovém úsměvu
je tisíc spokojených zubařů
z reklamy na Signal

já nemám nic
tak proč se vůbec snažit
zemřít se dá i horší cestou
ne c'est pas
Johanko?

ale stejně
dneska byl příliš dobrý den
než abych si ho nechala takhle zkazit
umírat můžu přece i zítra
a chtěla bych tě ještě tolik vidět
miláčku
koho by kdysi vůbec napadlo
že jednou v tichu noci
nastříkám do očí svůj pepřák princezně
bojovnici
a do hlavy ji kopnu těžkou botou

myslím, že ji to trochu zklamalo
tak jsem ji na rozloučenou
alespoň políbila
do vlasů

(Markéta Forró)

Podchod na předměstí

Dělnické ostruhy dřené až na dřeh bytí
dlaň pupava
a za život dvě dovolené
povolené nádechy

Doubravou v holi
vyťukává daktylské rytmy
na tam-tam térových děl
a boží plivance

Spásonosný truvér
Nadoblačný vibrafonista
(Petr Kuběnský)

LIDÉ V PODCHODU

Podnikatel

V býlí a bodláčí ztrácí se
tichá ta hlubina souše
v ztemnělém hávu a rouše
ozvěna obloukem vrací se
kročeje duní jak varhany
osamělého chodce
výčitky ostřejší bodce
okovy řetězy svázaný...
Krupěje žalu živé tnou
a v tašce Pandory schrána
nezjeví se mu brána
by vysvobodila přede tmou...

osud je s příchutí námelu
tunelář skončil sám v tunelu...

Univerzitní profesor

Milí studenti a vážení posluchači, nacházíme se v podchodu, který zanechal nesmazatelnou jizvu na tváři města. Na jeho konstrukci jsou patrné jak vlivy vrcholného funkcionalismu, tak i rané prvky takzvané Sorely. Při budování podchodu došlo k dalekosáhlým změnám přirozené konfigurace terénu: objevil se především erozní zářez, který se působením srážkového ronu a později soustředěného odtoku neustále prohluboval. V důsledku devastace lokality nahradila původní xerothermní rostlinná společenstva ruderní a nitrofilní vegetace, která v posledních letech expanduje dokonce do podzemních prostor.

Územní plán města nicméně již počítá s plošnou rekultivací areálu. Tím by se zamezilo nežádoucímu působení nepůvodního rostlinstva, lokalita by byla oživena

a dokonce by se mohla stát harmonickým doplňkem této suburbánní krajiny.

Netypické zvíře

Prodírám se skrz hloží
překáží mi paroží
v Litvě byla větší kosa...
příběh zbloudilého losa!

Japonský turista

Jako v Bangkoku...
bim bác! Střelba od boku..
zlaté Šikoku!

Dekadent

Doslova se tu utápím v tvůrčí rozkoši! Na tomto požehnaném, zatuchlém místě, opíraje se o vydrolenou zeď, páchnoucí věkovitou močí, dávám svým myšlenkám ožít: tu na štítcích od levné kořalky, tu na prachem a pivním slizem pokrytých betonových sloupcích. Jednou pak nadejde ten památný okamžik, kdy produkty mé rozpolcené a vykotlané duše lidstvo pochopí....Zatím však – zvuk o rezavou traverzu otvírané lahve a další vlna nahorklé inspirace je na cestě...

(Ondřej Herzán)

Stíny a svědci

Naváté listí s vůní dřevomorky
si šustí
nadávky pro závan větru
a strašák v obnošeném svetru
se usmál v záhoncích

Keř růží, jež dávno zpych
vzchopil se, vzbouřil a zdivočel
teď vpustí

brumlající hejno včel
trn utne smích

Nekonečná lana z oceli
zatnou zuby a čekají
na sevření a led
pak potají
sní o loňském pondělí
kdy projel vlak naposled

Rozšklebená ústa
jak temný hrob
vykusují do svahu
úsměv sebevraha
zahrada už pustá
skrývá vchod
chce odvahu

Odlesk a slina na zdi
hned vedle:
volejte holky, končí to na čtyři pět
v zářivkách motýlí pasti
a smrt
pro nositele broučích věd

Pak v černé a šedé a hnusně plesnivě
se skrývá růžová
a nikdo neplive
jen pláče, a znova
prosí o milost
ta jež toho má právě dost

A její zlatá, bujná křtice
nebude už nikdy více
zdobit večírky a párty
celebrit
jen polibek na rty
a velmi ostrý břit
pssssssss

Pak v černé a šedé a hnusně plesnivě
si leží růžová
a nikdo neplive,
jen údivem
formují se slova otázek
vynořují se znova
co dělala tu Paris Hiltonová?
hm
i tak je to pěkný obrázek
(*Marie Slovíková*)

Podchod

Nedaleko našeho domu je malý podchod. Ne moc výrazný, tmavý, schovaný podchod. Procházím jím docela často, protože bydlím v malém domečku na konci města a když se chci dostat na nákup, do školy či na úřad, vždy jím musím projít.

Když jsem byla maloučká, myslela jsem si, že v něm straší. Pokaždé jsem tam totiž slyšela to strašidelné hůůů, hůúúú. Postupem času však tyto zvuky vymizely, vytratily se i s dětstvím.

Avšak dnes pozoruji mnohem jiné, avšak děsivější skutečnosti.

Jednoho opravdu nádherného a pozitivního dne mi šla škola jako po másle. S úsměvem na rtech a barevnou pozitivní auroou jsem tančila v uličkách našeho městečka. Bylo to opravdu nádherná, na všechny jsem se smála a všichni se smáli na mě. Když se hodinová ručička proletěla až ke čtyřem hodinám, musela jsem své cestě namluvit i cíl, a tím byl domov. Došla jsem na náměstí a z něj hned na sídliště, nálada se do této chvíle nezměnila... ale když jsem se protancovala až do podchodu, vše se najednou strašně změnilo. Z podchodu jsem vyšla s nevýraznou, takovou tou ani suchou ani mokrou náladou. Jako šedivá postava jsem se dovlekla až domů. V mé hlavě si hrály na honičku ticho, šedivo, všechno a nic zároveň, až jsem z toho usnula.

Normálně bych tomu nakonec ani takový důraz nekladla ale hned druhý den se mi stalo toto:

Ráno jsem zaspala a jelikož můj bratr ucpal koupelnu na půl hodiny, stihla jsem si tak maximálně navléct oblečení a přečíst SMS od mého přítele že se se mnou bezdůvodně rozchází. Do školy jsem šla s naprostou mizernou náladou a chutí vše rozbít, ale poté jsem zase vešla do onoho podchodu, a když jsem vylezla vše bylo zase úplně jinak, už jsem nebyla rozzlobená, sice ani šťastná, a najednou mi došlo že mám stejné, na detail stejné pocity jako jsem měla včera a v tu chvíli jsem už pochopila proč se tomuto podchodu říká "tajemný".

(*Bára Dvořáková*)

Úplně mimo:)

V rose se leskne pavoučina
To je zase Borovina

Pěšky, kolem, abutusem
jsem na kopci, zase tu sem

Borovina, Borovina
pořád stejná - vždycky jiná
(Marie Slovíková)

Báseň pro oči

Všechny mé hří-
chy jsem ti zaba-
lil balíček pookří-
vám vždy když neba-
revnejma foto-
grafiema propo-
juju prázdný prosto-
ry našich nepo-
roz
umění

(Petr Kuběnský)

Zátiší, tři kánoe
pak za zdí
brrrr
květiny jež se křehce v rukou nesou
bílá stuha na autě
jež budoucí chybu značí
jsou spolu chvílku
zarezlá konstrukce
a podpisy ptačí
Tatínku
ovládám hejno dam
lovit něco z delvity
však si taky zvyk
je zima
zubař? to radši Permoník
plíží se za nima jako vrah
František? Rozum? Ách!
Ach...

(Marie Slovíková)

Autoři: účastníci Literárního víkendu 5

Petr Kuběnský
Zuzana Abrahámová
Josef Sojka
Markéta Forró
Ondřej Herzán
Marie Slovíková
Kateřina Kocisová
Barbora Dvořáková
Radovan Kolbaba
Veronika Vlčková
František Vondrák

Texty 5

Texty z Literárního weekendu 5
9.–11. 11. 2008

vedl: Petr Kuběnský
graficky zpracoval: Hynek Cígler
fotografie: Veronika Vlčková

V rámci projektu Kallioπέ
(www.sem-sem.wz.cz)

Ve spolupráci s o. s. Halahoj
(www.halahoj.org)

Neprošlo jazykovou korekturou

Projekt Kallioπέ,
únor 2009, Brno

KALLIOPE
Začínající autoři
<http://sem-sem.wz.cz>